

LLIÇÓ PRÀCTICA

Karlitus reconeix i fa públics els seus errors

Comunicat Oficial:

Fa unes setmanes, parlàvem de la victòria del Roberto Sánchez en les eleccions peruanes. Amb el 99,9% de l'escrutini és ja segur que la presidència anirà a les mans de la maleïda Keiko Fujimori. Més ultradreta per a l'Amèrica Llatina i una nova bufetada a la pretesa (per nosaltres) infal·libilitat de *Karlitus*. Ho reconeixem i demanem disculpes a tots els peruans que es van gastar una pasta celebrant la victòria del candidat derrotat. Els responsables de l'error som els anònims XX, VJ, HA i l'estudiant en pràctiques FG.

I ja està, a cara descoberta anem nosaltres. I, tot pensant en nosaltres, hem pensat també en els altres, en els que, de fet, ens donen de menjar: els polítics. Quina diferència de tarannàs! Ni un punyeter polític accepta els seus errors. Ni els que encara campen lliures ni els que ja estan engarjolats es reco-

neixen protagonistes d'una malifeta, ni que fos benintencionada. La capacitat moral dels polítics per a mantenir-se en els seus tretze són tretze és un exemple del que *NO* hauria de ser la vida humana. És més: sense error, no hi ha vida humana; menys la política, segons sembla (que *realment* no és vida).

Voldríem que les nostres humils paraules de disculpa arribessin al camp

parlamentari i que servís de saó, que provoqués una catarsi d'honestedat, l'inici d'una collita ecològica en l'aspecte mental i espiritual; però, és clar, si això passa, qui ens governarà?

Signa: La Redacció en ple de *Karlitus*, per unanimitat, excepte un vot —el de LS, l'únic membre del grup que pertany a les Joventuts d'un Partit molt particular.

MIGUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ BAJÓN: UN VAMPIR

El cap de *ganivet* de l'Ayuso diu que Hisenda hauria de ser dinamitada

Tots els països tenen el seus personatges sinistres: Dràcula, Ivan el Terrible, Nosferatu, Voldermort, Ted Bundy, Queipo de Llano, etcètera. Són individus que acompanyen la seva ànima corcada amb un físic repel·lent, abjecte, premonitori de calamitats i malaurança. A l'Espanya actual i per ordre de demèrits, llueixen en horror propi: l'Aznar, un desconegut que passeja per terres castellanes, i el bo d'en Miguel Ángel Rodrí-

guez (també conegut com MAR), íntim col·laborador de l'Ayuso.

La ment d'aquests personatges és tan retorçada com el seu físic: ulls de brillantor apagada, boca fina (finíssima), frontispici arrugat de tanta mala llet, macabre somriure, esquena corbada de tan llepar culs i comptar diners. La idea, per a ells, i menys encara la paraula, no és una manera de relacionar-se, sinó d'escopir. Per arribar a merèi-

xer la Creu de Isabel la Catòlica amb només el títol de batxiller cal escopir molt. I el Miguel Ángel esputa des de petit. Per això és capaç de veure les trampes socialistes com a crims de guerra i de lesa humanitat, mentre les comeses pels seus amics *populars* les entén com a maniobres familiars, fora de tota jurisprudència. En MAR és unidireccional, o millor encara: unicel·lular, unineuronal...

Darrerament, la defensa dels seus ha fet declarar al Miguel Ángel que caldria dinamitar l'Agència Tributària espanyola. El motiu de tan violent enderroc, apart de poc democràtic, és que els funcionaris de l'estament acusen l'Ayuso i parella de moviments financers poc clars. Serà possible?!

I ara, imagineu per un moment que Hisenda li reclami a la MAR salada, en persona, revisar la seva declaració. Quin *bajón*... Faltarien bombes per a arrasar la institució.

